

Impressioita Mika Vesalahden *Helvetinjumalankone*-maalaussarjasta 24.8.2018

Maalausten sisukset aukeavat ja kankaiden pinnoille ryöppyää maanvyörynkaltainen massa, joka hukuttaa inhimillisen sivilisaation. Ryöpyn seasta voi havaita rakenteita, raunioita, suurten eläinten liikehdintää, ihmishahmoja kuin aaveita tai muistoja kadonneista maailmoista.

Maalausten pinnoille pursuava massa herättää kuvotusta, huimausta, tukehtumisen tunnetta samalla tavalla kuin kuvat valtamerien aalloilla vellovasta muovijätteestä tai kaatopaikkojen arkeologiasta. Mutta herää muunkinlaisia tunteita: vapautuminen, lopullinen voitto. Jotakin sisään suljettua ja kiellettyä pääsee valloilleen. Luonto hukuttaa sivilisaation kuolleet rakenteet kasvustonsa alle, orgaaninen nielaisee epäorgaanisen. Suolistot repeävät, viemärit aukeavat, psyyken kerrokset purskahtavat toistensa läpi. Paska pulppuaa esiin, mätä löyhkää, sen voi tuntea metrien päässä kuvista, keuhkoissa asti.

Siinä missä Francis Bacon pahoinpiteli muotokuviansa ihmiset tunnistamattomiksi pensselillään, Vesalahden töissä koko maailma näyttää sotien tai luonnonmullistusten runtelemalta. Ylensyönyt, kuluttamisen ja lapsellisen narsismin kyllästävä länsimainen ihminen, kaikki rajansa ylittänyt, kaiken sisäänsä sulkenut hirviö räjähtää röykkiöiksi läskiä; lihan, sisusten, ulosteen, veren ja oksennuksen keskeltä pilkottavat muistikuvat elämästä sellaisena kuin sen joskus tunsimme, mahdollisuudet jotka menetimme.

Hälytyskellot soivat: historia on päättymässä, ihminen on häviämässä pelinsä.

Valtavat massat liikehtivät levottomasti, kuplivat, huokailevat valmiina purkautumaan ja hukuttamaan alleen ihmisen julmuuden ja kyvyttömyyden elää liian suurten aivojensa ja liian pelokkaan sydämensä kanssa.

Vesalahden työt erottautuvat merkittävällä tavalla yhteiskuntakriittisestä nykytaiteesta, jonka piirissä kulutuskulttuurin analyysistä käyvät gallerian seinälle ripustetut Alepan muovikassit. Vesalahti on yhtäaikaan inhimillinen ja epäinhimillinen; kuvat toteuttavat

henkilökohtaisen vapautumisen prosessia, yöpuolen tiedostamista, torjutun paluuta, mutta samalla ne kasvavat yksioöllisen ulottuvuuden yli muinaisuuteen, apokalypsiin, unohdukseen. Ne muistuttavat meitä siitä missä me olemme juuri nyt, vaikkemme sitä vielä uskalla tiedostaa, ne tavoittavat sen mitä alitajuisesti toivomme ja pelkäämme.

Vielä ehtisimme pelastaa itsemme.